

Pilar Prats: «Ara les companyies de teatre ho tenen més complicat per fer gires»

L'actriu, professora i formadora teatral saltenca ha rebut recentment el premi Pep Mora per la seva trajectòria, i tot i que ha abaixat el ritme, diu que continuarà fent petites produccions i pujant dalt l'escenari «fins que la vida no em jubili»

El cuquet ja l'havia picat, i a finals dels setanta va posar fil a l'agulla juntament amb altres companys per fundar l'any 1977 l'agrupació de teatre El Talleret de Salt, que ha dut dalt els escenaris obres de clàssics i contemporanis com Molière, Shakespeare, Strindberg, Plaute, Kafka o Kundera. Shakespeare va ser un dels autors que més els agradava representar: «teníem el cuc de fer clàssics que parlessin de tot, i ell ho escrivia tot amb les paraules i frases molt ben posades», indica Prats. El teatre, per Prats, no implicava només una representació d'un text més o menys intel·lectual o grandiloqüent: «quan vam començar moria Franco, i estàvem acostumats a no dir res: ell era mort però encara hi havia censura», expressa. Així, l'any 1977 el teatre Can Panxut de Salt (seu actual del Teatre de Salt) va rebre l'estrena de la seva primera obra, Tot esperant l'esquerrà de Clifford Odets, que tracta una vaga de taxistes a Nova York. «Volíem que la gent fes la similitud amb el panorama aquí, en aquell moment no ens atrevíem a dir les coses pel seu nom», explica. «El teatre, des que el món és món, ha estat una eina de denúncia i de reflex de la realitat humana, de les seves baixeses i grandeses», diu. Entre les obres més destacades de la companyia hi ha Jacques i el seu amo de Milan Kundera (1987), Amants i altres estranys de Renée Taylor (1988), Nit de reis (1990) de Shakespeare, L'hort dels cirerers (1991) d'Anton Pavloviç Txékhov o El bon Molière l'any 1996 (adaptació d'El casament per força de Molière). La companyia també va participar l'any 1992 al Mercat de les Flors de Barcelona amb la coproducció Tartuf de Molière, i va portar el teatre a escoles i instituts. «No teníem una línia concreta, buscàvem textos que ens motivessin molt i que tinguessin un missatge interessant, volíem buscar sentit al que fèiem, no es tractava només de pujar a l'escenari, sinó de transmetre alguna cosa», subscriu l'actriu. En l'àmbit personal, Prats va interpretar papers molt variats: «Tots els gèneres m'agradaven, tots eren un repte per mi, tant els textos dramàtics com la comèdia, que et permetia investigar vessants desconeguts», diu. De fet, tot i que assenyala que no li agrada encasellar-se, sempre s'ha sentit dir que té «facilitat per fer riure». Pel que fa a la situació actual del teatre, diu que hi ha més oferta de públic que abans, però remarca que «dedicar-s'hi professionalment és molt més difícil que abans, nosaltres teníem el suport d'entitats públiques i privades, ara les companyies ho tenen més complicat per aconseguir fer gires». Quan el Talleret va desfer-se l'any 1991 per donar pas a la productora Bitò, responsable de Temporada Alta, Prats va iniciar una altra etapa a l'escola El Galliner com a professora de teatre, on també va prendre el rol de directora durant vuit anys. D'altra banda, també s'ha dedicat a la docència i encara fa classes al Centre de Recursos de la Gent Gran de Salt. Tota aquesta trajectòria, que també inclou la seva participació en una empresa de venda d'escenografia teatral usada, li ha valgut el reconeixement del Premi Pep Mora de l'Associació Gironina de Teatre. La gala es va celebrar a principis de desembre, i Prats s'ho va agafar amb «molta il·lusió»: «significa molt per mi perquè la feina que he fet al teatre, a El Talleret i a El Galliner ha sigut fruit del meu treball i de molta gent que he tingut al costat». Tot i que està oficialment jubilada, continua pujant dalt l'escenari en petits projectes, com ara a la iniciativa Micro Obert de la Metxa al Teatre de Salt o fent de speaker en diversos espectacles de Les Anxovetes. «Amb això ja tinc el cuc satisfet», diu. «Ja no em veig fent grans produccions i dedicant sis hores diàries estudiant textos per fer dos mesos de temporada, tot i que si m'ho proposen m'ho pensaré», diu. «He deixat la porta oberta i continuaré activa fins que la vida no em jubili», conclou.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/01/03/pilar-prats-ara-les-companyies-125319572.html>